

Nevím, jak se mi to stalo, loni jsem se 16. listopadu probudila a bylo mi šedesát. Velkou rodinnou oslavu jsem zazdila, nechtělo se mi nic organizovat. Ani nechat někoho něco připravovat za mě, a pak tam sedět a konverzovat jen se svými myšlenkami o tom, že vlastně nechci mluvit s nikým jiným. Protože jsou moji blízcí zvyklí, že jsem oslavplachá osoba, odbylo se vše telefonickými gratulacemi a neurčitým slibem: „V létě na chalupě, až se všichni sejdemě tě doslavíme“. V práci jsem dostala kytku a nějaké drobnosti, zašla se dvěma kamarádkami na víno a na doma si koupila kousek čokoládového dortu a tři chlebičky. Sousedé nade mnou zase až do noci dupali jako bizoni a něčím šoupali. Vždycky přemýšlím o tom, kdo tak asi v jednu v noci stěhuje nábytek a proč... A tak mi nakonec na cestě do mé nové životní etapy dělala společnost moje stará dobrá známá nespavost, a i když jsem nechtěla, v hlavě mi šrotovala rekapitulace.

DVACET PLUS DVACET, PLUS DVACET JE ŠEDESÁT
Svoji čerstvou šedesátku jsem si v myšlenkách rozkrájela jako dort na třetiny. Dvacet let jsem byla svobodná, dvacet let vdaná a dvacet let žiju sama. Přemýšlím, jestli bych i u té poslední dvacítky neměla použít opět slovo svobodná. Netuším. Někdy si tak připadám a někdy jsem ve své volnosti spíš nevolník.

MOJE TŘÍSKA V NOZE

Pochybuji, že můj příběh bude k něčemu dobrý třiceti-, čtyřicetiletým holkám. Doba je radikálně jiná, neříkám lepší